

(Chapter - 13)

၁၀

မယ်ကျို (မြန်မာမြန်)

၀၃၄

HARUKI MURAKAMI
And Jay Rubin

Book ONE

Chapter - 13

အာအိုမာမဲ

သားကောင် တကောင် မွေးဖွားခြင်း

နီးနီးလာချင်း အရမ်းကို အရက်နာကျနေပြီ ဆိုတာ သိလိုက်တယ်။ အာအိုမာမဲ တခါမှ အရက်နာ မကျဖူးဘူး။ ဘယ်လောက် သောက်သောက် မနက်ဆိုရင် ကြည်ကြည်လင်လင် လန်းလန်းဆန်းဆန်းနဲ့ လုပ်စရာ ရှိတာတွေ အကုန်လုပ် နိုင်တာပဲ။ အဲဒါ သူ့ရဲ့ ဂုဏ်တခုပဲ။ ဒီနေ့တော့ မတူတော့ဘူး။ နားထင်မှာ ထိုးပြီး တဒုတ်ဒုတ် ကိုက်ခဲနေတယ်။ မြင်နေသမျှကလည်း မကြည်မလင်နဲ့ ။ ဦးခေါင်းခွံပေါ်မှာ သံခမောက်ကြီး ကျပ်နေအောင် စွပ်ထားရသလိုပဲ။ ဆယ်နာရီကျော်ပြီ။ နေရောင်က မျက်စိကို လာစူးနေတယ်။ ဆိုင်ကယ်တစီး လမ်းပေါ်ကနေ အရှိန်လွန်ပြီး အခန်းကို အဖျက်ယာဉ် တစီး ဝင်တိုက် လိုက်သလိုပဲ။

တကိုယ်လုံး အဝတ်တစမှ မကပ်ဘဲ သူ့အိပ်ရာထဲ သူပြန်ရောက် နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကို ဘယ်လို ပြန်လာမိသလဲ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့ မရတော့ဘူး။ မနေ့ညက ဝတ်ခဲ့တဲ့ အဝတ်တွေ အကုန်လုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ပြန်ကျလို့ နေတယ်။ သူ့ဘာသာသူ တစစီ ချွတ်လိုက်မိတယ် ထင်တယ်။

လွယ်အိတ်ကတော့ စားပွဲပေါ်မှာ ။ တစ်စုံ ပြန်ကျနေတဲ့ အဝတ်တွေကို ကျော်လွှားရင်း မီးဖိုခန်းထဲသွား ရေတခွက်ပြီး တခွက် သောက်လိုက်တယ်။ အဲဒီကနေ ရေချိုးခန်းထဲ သွားပြီး မျက်နှာကို ရေအေးနဲ့ သစ်၊ အဝတ်အစားမဲ့တဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးထဲမှာ ကြည့်နေလိုက်တယ်။ သေချာကြည့်တော့ တကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တော့ မရှိဘူး။ စိတ်နည်းနည်း သက်သာသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း အောက်ပိုင်းကတော့ ညပိုင်း တလျှောက်လုံး လိင်ဆက်ဆံ ထားပြီးရင် ဖြစ်တတ်တဲ့ ခံစားချက်မျိုး ဖြစ်နေတယ်။ ချိုမြိန်တဲ့ နွမ်းလျှ ပင်ပန်းခြင်း နဲ့ အတူ ကိုယ်တွင်းမှာ တော့ အင်အား အပြည့်နဲ့ လှုပ်ရှား တက်ကြွနေမျိုး။ တင်ပါးနှစ်ဖက် ကြားမှာ မရင်းနှီးတဲ့ ခံစားချက်မျိုး ရတယ်။ ဘုရားရေ ... အာအိုမာမဲ နားထင်ကို ဖိကိုင်ရင်း သူတို့ ဒီနားပါ လုပ်လိုက်ကြတာလား။ သောက်ကွိုင်ပဲ ငါဘာမှ ကို မမှတ်မိဘူး။

ဦးနှောက်က ခုထိ ဝေဝါးနေတုန်းပဲ။ နံရံမှာ လက်ကို ထောက်ထားပြီး ရေနွေးနဲ့ ရေချိုးလိုက်တယ်။ တကိုယ်လုံးကို ဆပ်ပြာနဲ့ တိုက်၊ ရေနဲ့ ဆေးရင်း မနေ့ညကကိစ္စ တခုတလေများ မှတ်မိမလားလို့ တွေးနေမိတယ်။ မိန်းမကိုယ်နဲ့ စအိုကို သေသေချာချာ သန့်စင်လိုက်တယ်။ ခေါင်းလည်း လျှော်တယ်။ ပါးစပ်ထဲက ကပ်စေးစေး အရသာကြီး ပျောက်အောင် သွားတိုက်တယ်။ သွားတိုက်ဆေးရဲ့ ပူရှိန်အရသာက ကျန်တာတွေကို သန့်စင်သွားစေတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ရေချိုးခန်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပြန်ကျနေတဲ့ မနေ့ညက ဝတ်ထားတဲ့ အတွင်းခံတွေနဲ့ ခြေအိတ်တွေကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး အဝတ်လျှော်ခြင်းထဲ ပစ်ထည့်လိုက်တယ်။

ညက လွယ်တဲ့ အိတ်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို ပြန်စစ်တယ်။ ပိုက်ဆံအိတ်က နေရာတကျပဲ။ အကြွေးဝယ်ကတ်၊ အေတီအမ်ကတ်တွေလည်း ရှိ

သေးတယ်။ ပိုက်ဆံတွေလည်း အကုန်နီးပါး ရှိတယ်။ မနေ့ညက သုံးလိုက်တာ အိမ်အပြန် တက္ကစီဖိုးပဲ ရှိမယ် ထင်တယ်။ အိတ်ထဲမှာ မရှိတော့တာ ကွန်ဒုံးတွေပဲ။ တိတိကျကျ ပြောရရင် ကွန်ဒုံး လေးခု။ ဘယ်လိုလုပ်များ လေးခုလုံး ကုန်သွားတာပါလိမ့်။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ စာရွက်ခေါက်လေး တခု။ တိုကျိုဖုန်းနံပါတ် တခုရေးထားတယ်။ ဘယ်သူ့ ဖုန်းနံပါတ်လဲ စဉ်းစားလို့ မတတ်တော့ဘူး။

အိပ်ရာထဲ ပြန်ဝင်ရင်း ညက ဘာဖြစ်ခဲ့လဲ ပြန်စဉ်းစားတယ်။ အာယူမီ ဟိုဘဲနှစ်ပွေ့ ဝိုင်းကို သွားတယ်။ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဟန်နဲ့ စီစဉ်စရာ ရှိတာ စီစဉ်တယ်။ လေးယောက်သား တူတူသောက်ကြတယ်။ ဟိုနှစ်ယောက်က ပုံမှန်ပါပဲ။ အနီးနားက ဟိုတယ်တခုမှာ အခန်းနှစ်ခန်း ယူလိုက်တယ်။ စီစဉ်ထားသလိုပဲ အာအိုမာမဲက ထိပ်ပြောင်စ ပြုနေတဲ့ တယောက်နဲ့ အိပ်တယ်။ အာယူမီက ဘော်ဒီတောင့်တောင့် ငယ်တဲ့ တယောက်နဲ့ ။ အတူနေရတာ မဆိုးပါဘူး။ နှစ်ယောက်သား ရေတူတူ ချိုးကြတယ်။ တမင်ကို ရည်ရွယ်ပြီး အကြာကြီး လုပ်ကြတယ်။ အထဲမထည့်ခင်မှာ ကွန်ဒုံးစွပ်တယ်။

တနာရီလောက် ကြာတော့ အာယူမီ ဖုန်းဆက် လာပြီး သူတို့ အခန်းထဲ လာသောက်လို့ ရမလားလို့ မေးတယ်။ အာအိုမာမဲလည်း လာခဲ့လေလို့ ပြောပြီး ခဏနေတော့ အာယူမီနဲ့ ဟိုဘဲ အခန်းထဲကို ရောက်ကြတယ်။ ဝီစကီ တလုံးနဲ့ ရေခဲမှာ ပြီး လေးယောက်သား သောက်ကြတယ်။

အဲဒါပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ အာအိုမာမဲ သေချာ မမှတ်မိတော့ဘူး။ လေးယောက်သား တော်တော် မူးသွားကြတယ် ထင်တယ်။ ဝီစကီက သောက်နေကျမှ မဟုတ်ဘဲ။ အဲဒါကြောင့် ဖြစ်မယ်။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း ခါတိုင်းလို ယောက်ျားလေးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ မိန်းကလေး

အဖော်ပါနေလို့ သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားတာလည်း ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဝေ
ဝေဝါးဝါး မှတ်မိတာက နှစ်ယောက်သား လူလဲပြီး အိပ်ကြတာပဲ။ ငါက
အငယ်တယောက် အိပ်ရာပေါ်မှာ ၊ အာယူဇီက ဆံပင်ပါးပါး လူနဲ့ ဆိုဖာ
ပေါ်မှာ ။ အဲဒါတော့ သေချာတယ်။ အဲဒါပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ကျန်တာ
တွေ မမှတ်မိတော့ဘူး။ မမှတ်မိတာလည်း ကောင်းပါတယ်။ ဒီကိစ္စ တခု
လုံးကို မေ့လိုက်ပစ်ချင်ပြီ။ ငါ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆက်ဆံခဲ့တယ်။
အဲလောက်ပဲလေ။ ဒီလူတွေနဲ့ လည်း နောက်တခါ ပြန်တွေ့တော့မှာ မ
ဟုတ်ပါဘူး။

နေဦး ... ဒုတိယ တယောက်က ကွန်ဒုံးစွပ်ရဲ့ လား။ အဲဒါကို အာအို
မာမဲ စိတ်ပူသွားတယ်။ ဗိုက်ကြီးတာတွေ တခြား သောက်သုံးမကျတာ
တွေ မဖြစ်ချင်ဘူး။ ကြည့်ရတာ အဆင်ပြေပုံပါပဲ။ ငါဘယ်လောက် မူး
နေမူးနေ ဒီအတိုင်းကြီးတော့ လုပ်လိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒီနေ့ ဘာလုပ်စရာများ ရှိသေးလဲ။ အလုပ်မရှိဘူး။ စနေနေ့ပဲ။ ဟာ
... မဟုတ်သေးဘူး။ တခုလုပ်စရာ ရှိတယ်။ သုံးနာရီကျရင်
မိုးမခအိမ်မှာ မင်းကတော်ကို အကြောလျှော့ ပေးရမယ်။ သူ မနေ့က ဆ
ရာဝန်နဲ့ တွေ့စရာရှိလို့ အချိန်ကို စနေနေ့ ပြောင်းမယ်လို့ တမာရု ဖုန်း
ဆက် ထားတာပဲ။ အဲဒါကို လုံးဝ မေ့နေတာ ကြည့်စမ်း။ ဒါပေမဲ့ သုံးနာ
ရီ မထိုးခင် လေးနာရီခွဲ အချိန်ရသေးတယ်။ အဲဒီအချိန် အတွင်းမှာ ခေါ
င်းကိုက်တာ ပျောက်လောက်ပါတယ်။ ခေါင်းလည်း နည်းနည်း
ကြည်သွားမှာ ပါ။

ကော်ဖီပူလေး သောက်လိုက်ပြီး ရေများများ သောက်လိုက်တယ်။
နောက်ပြီး တမနက်လုံး အိပ်ရာထဲမှာ နေနေလိုက်တယ်။ တဘက်ဝတ်စုံ
က လွဲလို့ ဘာမှ မဝတ်ထားဘူး။ မျက်နှာကြက်ကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။

လောလောဆယ် လုပ်နိုင်တာ မျက်နှာကြက်ကို ငေးကြည့်တာ တခုပဲ။ မျက်နှာကြက် မှာ ဘာစိတ်ဝင်စားစရာမှ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တတ်နိုင်မှာ လဲ။ မျက်နှာကြက်ဆိုတာ လူတွေ သဘောကျအောင် တပ်ထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ နာရီက နေ့လယ် ရောက်ပြီလို့ ပြနေတယ်။ သူ့ဘာမှ မစားချင်သေးဘူး။ ခေါင်းထဲမှာ ဆိုင်ကယ်တွေ ကားတွေ စက်နှိုးသံ ကြားနေရတယ်။ ပထမဆုံး အရက်နာ ကျဖူးတာပဲ။

ဒါပေမဲ့လည်း မနေ့ညက လုပ်လိုက်ရတာဟာ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို အတော် ကောင်းစေတယ်။ ယောက်ျားတယောက် သူ့ကိုကိုင်း၊ အဝတ်မဲ့ ခန္ဓာကို ငေးကြည့်၊ သူ့ကို ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်၊ သူ့ကို လျက်တာတွေ၊ ကိုက်တာတွေ၊ အထဲထိုးထည့် လိုက်တာတွေ၊ အောဂါစန် ရအောင် လုပ်ပေး လိုက်တာတွေဟာ ကိုယ်ခန္ဓာထဲက တင်းမာမှုတွေ အကုန်လုံးကို ပြေပျောက် သွားစေတယ်။ အရက်နာကျ နေတာကတော့ အရမ်းကို ဆိုးဝါးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း လိင်ဆက်ဆံ ထားရတဲ့ ခံစားချက်ကတော့ အရမ်းမိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကို ဘယ်အချိန်အထိ ငါဆက်လုပ် နေမှာ လဲ။ ဘယ်လောက်ကြာအောင် လုပ်နိုင်မှာ လဲ။ အခုပဲ အသက်သုံးဆယ် ပြည့်တော့ မယ်။ သိပ်မကြာလိုက်ခင်မှာ လေးဆယ်ဆိုတာ ကပ်လာတော့မယ်လို့ စဉ်းစားနေမိတယ်။

တော်ပြီ မစဉ်းစားတော့ဘူး။ နောက် အချိန်ရမှ စဉ်းစားမယ်။ လောလောဆယ် ဖြစ်လာမယ့် ကိစ္စတွေမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါတွေကို အလေးအနက်ထားပြီး စဉ်းစား

အဲဒီအချိန်မှာ ဖုန်းမြည်လာတယ်။ အာအိုမာမဲ နားထဲမှာ ဆူညံ ပွက်လောရိုက် သွားတယ်။ လိုဏ်ခေါင်းထဲကို အမြန်ရထား ဖြတ်မောင်း

သွားသလိုပဲ။ အိပ်ရာပေါ်က အလူးအလဲ ထပြီး ဖုန်းကိုင် လိုက်တယ်။
နာရီလက်တံက ဆယ့်နှစ်ခွဲလို့ ပြနေတယ်။

အက်ကွဲကွဲ အသံနဲ့ အမျိုးသမီး တယောက်က သူ့နာမည်မေးတယ်။
ဖုန်းဆက်လာတာ အာယူမီ။

"ဟုတ်ပါတယ်။ အာအိုမာမဲပါ" လို့ ဖြေလိုက်တယ်။

"အဆင်ပြေရဲ့ လား။ အသံနားထောင်ရတာ ဘတ်စ်ကားနောက်
ပြေးလိုက် ထားသလိုပဲ"

"အင်း အဲဒီလောက် နီးနီးပဲ"

"အရက်နာ ကျနေတာလား"

"ဟုတ်တယ်။ တော်တော်ဆိုးတယ်" လို့ အာအိုမာမဲ ပြောလိုက်တယ်
"ကျွန်မအိမ် ဖုန်းနံပါတ် ဘယ်ကရတာလဲ"

"ရှင်မမှတ်မိဘူးလား။ ရှင်ပဲ ရေးပေးခဲ့တာလေ။ ကျွန်မ
နံပါတ်လည်း ရှင်ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ။ နောက်တခါ ဆုံကြဦးမယ်လို့
ပြောထားတယ်လေ"

"အို ... ဟုတ်လား။ ကျွန်မ ဘာမှ မမှတ်မိတော့ဘူး"

"အင်း ထင်တယ်။ စိတ်ပူလို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ။ အိမ်ကို ကောင်း
ကောင်း ပြန်ရောက်ရဲ့ လားလို့ သိချင်လို့ ။ ရိပ္ပန်ဂျီ လမ်းဆုံကနေ တက္က
စီ ငှားပေးလိုက်တာ။ ကားဆရာကိုလည်း ရှင်လိပ်စာ ပြောပေးလိုက်တ
ယ်"

အာအိုမာမဲ သက်ပြင်းချပြီး "မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကောင်း
ကောင်း ပြန်ရောက်လာတယ် ထင်ပါတယ်။ နိုးလာတော့ အိမ်က အိပ်

ရာပေါ်မှာ ပဲ"

"တော်သေးတာပေါ့"

"ခု ရှင်ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"အလုပ် လုပ်နေတာလေ။ ပတ္တရောင်လှည့်တဲ့ ကားလေးနဲ့ လှည့်ပြီး ပါကင်လက်မှတ်တွေ လိုက်ရေးနေတာ ဆယ်နာရီ ကတည်းက။ ခုက ခဏနားချိန်မလို့ "

"လေးစားသွားပြီ" လို့ အာအိုမာမဲ ပြောလိုက်တယ်။ တကယ်ကို လေးစားတာပါ။

"အိပ်ရေးတော့ သိပ်မဝဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မနေ့ညက တကယ် ပျော်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ရဖူးသမျှ ထဲမှာ အကောင်းဆုံး ညနေခင်းပဲ။ ရှင့်ကို အရမ်း ကျေးဇူးတင်တယ်"

အာအိုမာမဲ နားထင်ကို လက်ချောင်းတွေနဲ့ ဖိနှိပ်နေမိပြန်တယ်။ "အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်မ ဒုတိယပိုင်းကို မမှတ်မိတော့ဘူး။ ရှင်နဲ့ ရှင့်ဘဲ အခန်းထဲ ဝင် လာပြီး နောက်ပိုင်းကို မမှတ်မိတော့ဘူး ပြောတာ"

"နှမြောဖို့ ကောင်းလိုက်တာကွာ" လို့ အာယူမီက တကယ်ကို နှမြောတသနဲ့ ပြောတယ်။ "အရမ်းမိုက်တာ။ ကျွန်မတို့ လေးယောက်သား အကုန်လုပ်ကြတာ။ ယုံတောင် ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး ။ အပြာကားတွေထဲက အတိုင်းပဲ။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ လက်စဘီယမ်တွေလိုတောင် လုပ်သေးတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ..."

အာအိုမာမဲ အမြန် စကားစ ဖြတ်လိုက်တယ်။ "အဲဒါတွေက ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်မ စိတ်ပူတာက ကွန်ဒုံး သုံးရဲ့ လား ဆိုတာပဲ။ ကျွန်မ မမှတ်မိတော့လို့ "

"သုံးတာပေါ့။ ဒီကိစ္စကို ကျွန်မလည်း သေချာကို ဂရုစိုက်တယ်။ စိတ်မပူနဲ့ ။ သေချာပေါက် သုံးတယ်။ ဟိုလေ ကျွန်မက ကားပါကင် လက်မှတ်တွေ လိုက်မဝေတဲ့ အချိန်ဆို အထက်တန်း ကျောင်းတွေမှာ ကျောင်းသူတွေကို ကွန်ဒုံးကို နည်းလမ်း မှန်မှန်နဲ့ ဘယ်လို သုံးရမယ်ဆိုတာ လိုက်သင်ပေးနေကျ။ တိတိကျကျ အသေးစိတ်ကို သင်ပေးတာ"

"ကွန်ဒုံးကို ဘယ်လို နည်းလမ်း မှန်မှန်နဲ့ သုံးတာကို သင်ပေးတယ် ဟုတ်လား" ။ အာအိုမာမဲ အံ့အားသင့် သွားတယ်။ "ရဲမေ တယောက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အထက်တန်း ကျောင်းသူတွေကို ဒါမျိုးတွေ သင်ပေးတာလဲ"

"တကယ်ကတော့ ကျွန်မက သူတို့ ကို လိင်အကြမ်းဖက်မှု၊ လိင်ရာဇဝတ်မှုတွေကို ဘယ်လို ကာကွယ်ရမလဲ ဆိုတာ သင်ပေးတာပါ။ ဥပမာ ချိန်းတွေတဲ့ အချိန် အမေ့ကျင့်တာမျိုး ကြုံလာရင် မြေအောက် ရထားပေါ်မှာ အုပ်စုလိုက် အန္တရာယ်ပေးတဲ့ သူတွေ ကြုံလာရင် ဘယ်လို လုပ်ရမယ် အဲဒါတွေကို ပြောပြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ တတ်နိုင်သလောက် ကွန်ဒုံး သုံးနည်းပါ ထည့်သင်ပေးတာ။ တချို့ ကျောင်းသားတွေ အတွက် လိင်မှုကိစ္စဆိုတာ ရှောင်မရတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့်မလို့ ကိုယ်ဝန် မရသွားအောင်၊ မလိုလားအပ်တဲ့ ရောဂါတွေ မဖြစ်အောင် ဒါကို သင်ပေးတာ။ သူတို့ ဆရာတွေပါ အတန်းထဲမှာ ရှိနေတော့ တည့်တည့်ကြီးတော့ ဘယ်ပြောလို့ ရမလဲ။ ဆိုတော့ ပညာသားပါပါ ပြောပြရတာပေါ့။ ကျွန်မ ဘယ်လောက် သောက်ထား သောက်ထား အဲဒါတော့ ကျွန်မ မမေ့ဘူး။ အဲတော့ စိတ်မပူပါနဲ့ ရှင်ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ‘ ကွန်ဒုံးမပါရင် မထည့်ရဘူး’ အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ ဆောင်ပုဒ်ပဲ"

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ။ ခုမှ ပဲ စိတ်ပေါ့သွားတော့တယ်" လို့ အာအို

မာမဲ ပြောလိုက်တယ်။

"ဒါနဲ့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လဲ သိချင်သေးလား"

"နောက်မှ ပေါ့" အဆုတ်ထဲမှာ ခဲနေတဲ့ လေတွေကို အာအိုမာမဲ မှုတ် ထုတ်လိုက်တယ်။ "ဒီအရည် တရွမ်းရွမ်း ကိစ္စတွေကို နောက်ကျရင် နား ထောင်ပုံမယ်။ ခုတော့ မပြောနဲ့ ဦး။ ခေါင်းကြီး နှစ်ခြမ်း ကွဲထွက်သွား လိမ့်မယ်"

"အင်းပါ အင်းပါ။ ဒါဆိုနောက်မှ တွေ့မယ်လေ" လို့ အာယူမီက အ ကင်းပါးစွာ ပြန်ပြောတယ်။ "ရှင်သိလား မနက်ထ ကတည်းက ကျွန်မ တို့ နှစ်ယောက် အတွဲညီတာကို တွေးပြီး သဘောကျနေတာ။ နောက်တ ခါလည်း တူတူသွားမယ်နော်။ စိတ်ပါတဲ့ တညကျရင် ရှင့်ကို လှမ်းခေါ် လိုက်မယ်။ အဆင်ပြေလား"

"ပြေတာပေါ့" လို့ ဖြေလိုက်တယ်။

"ဟုတ်ပြီ"

"ဖုန်းခေါ်ပေးတာ ကျေးဇူးပဲနော်"

"အင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်" လို့ အာယူမီပြောပြီး ဖုန်းချသွားတယ်။

ဘလက်ကော်ဖီ သောက်လိုက်တာနဲ့ တရား အိပ်လိုက်တာကြောင့် နှစ်နာရီလောက်မှာ ခေါင်းတော်တော် ရှင်းလာတယ်။ ခေါင်းလည်း မကို က်တော့ဘူး။ တော်သေးတာပေါ့။ ကြွက်သားတွေကတော့ ခုထိ အရက် နာကျတဲ့ ဒဏ်ကို ခံနေရတုန်းပဲ။ လေ့ကျင့်ခန်းအိတ် ယူပြီး အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့တယ်။ အိတ်ထဲမှာ တော့ ရေခဲခွဲစူး မပါပါဘူး။ အဝတ်အစား နဲ့ တဘက်ပဲ ထည့်ထားတာ။ အရင်လိုပဲ တံခါးဝမှာ တမာရုက သူ့ကို

စောင့်နေတယ်။